

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

[Tractatus de attributis, de visione beatifica, de scientia Dei ac de ejus
voluntate et providentia]

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. II. Corollaria præcedentis doctrinæ

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77132)

um merito. Unde D. Prosper 2. de vocati
gentium cap. 35. Deus his quos elegit sine merito, dat
quod meretur ex merito. De quo fuse in Tractatu
de predestinatione.

§. II.

Corollaria precedentis doctrina.

1. In dictis inferes primò, quod distinctio vo-
luntatis Dei in antecedentem & consequen-
tem, non accipitur ex parte voluntatis divinæ,
ita quod nihil est prius & posterius, sed ex parte
rei volitæ, quæ potest considerari vel secundum
se, & præcisè à circumstantiis, vel secundum
quod habet ad junctas circumstantias, cum qui-
bus ponitur à parte rei. Ex quo

2. Inferes secundò, has duas voluntates seu vo-
luntates non distingui virtualiter in Deo, sed
tantum per ordinem ad objecta seu connotata
materialia, eoque ferè modo, quo scientia Dei
dividitur in abstractivam & intuitivam, jura di-
versim modum quo attingit creaturas.

3. Inferes tertio contra Vazquez, hanc divi-
sionem esse adæquatam, Quia Deus potest tan-
tum attingere res creatas secundum duplicem
illam statum: id est vel secundum se, & præcisè
circumstantiis: vel in particulari, & ad junctis il-
dem circumstantiis. Unde præter voluntatem
antecedentem & consequentem, non debet po-
nere alia concomitantia, quæ Deus decernat concu-
rere nobilium, ut docet Vazquez; sed hæc vo-
luntas ad consequentem & efficacem reducitur.

4. Inferes quarto: Voluntatem antecedentem
esse voluntatem simplicem secundum quid; volun-
tatem vero consequentem esse voluntatem sim-
pliciter. Nam ut ait D. Thomas hic art. 6. ad 1.
Quod antecedenter volumus, non volumus simpliciter, sed
secundum quid; quia voluntas comparatur ad res secun-
dum quod in se ipsi sunt; in seipsis autem sunt in par-
ticulari, unde simpliciter volumus aliquid, secun-
dum quod volumus illud considerari omnibus circumstan-
tiis particularibus, quod est consequenter velle. Quod
latius exponit in 1. dist. 47. quæst. 1. art. 1. ubi
addit hoc esse discrimen inter voluntatem &
cognitionem speculativam, quod cognitio spe-
culativa perficitur in abstractione à singularibus
sed voluntas, & quidquid est ordinatum ad opus,
perficitur in particulari circa quod est operatio:
ex quo inferet, illud esse simpliciter & perfecte
voluntatem, quod subiacet voluntati secundum
omnes particulares conditiones circumstantes
ipsius; illud autem quod non est volitum secun-
dum omnes conditiones ipsam circumstantes,
non habere rationem voliti simpliciter, sed se-
cundum quid.

5. Inferes quinto: Voluntatem antecedentem
communem esse amori & odio. Nam sicut in
bono terminante amorem, ita & in malo termi-
nante odium, possumus distinguere rationem
mali absolute, & mali consideratis omnibus cir-
cumstantiis; sicque odium in antecedens & con-
sequens dividere. Antecedens in Deo odium est
odium omnium hominum, propter peccatum
Adami. Consequens vero est odium reprob-
orum, propter illorum peccata & demerita. Ex
quo

6. Inferes ultimò, prædestinatum existentem in
mortalis peccato, odio haberi à Deo, odio ante-
cedenti; diligì vero ab ipso amore efficaci con-
sequenti: Nam Deus vult tali homini damnatio-
nem æternam voluntate antecedenti: Ergo illi
odio habet odio antecedenti. Consequentia patet,
Antecedens probatur. Hominem existentem
in peccato mortali in æternum damnari,
est bonum quoddam amabile à Deo: Ergo de fa-
cto amatur ab ipso: Sed non consequenter &
efficaciter, alias damnaretur de facto. Ergo in-
efficaciter & antecedenter.

Secunda pars corollarij opposita ratione pro-
batur. Deus vult, voluntate consequenti, præ-
destinatum existentem in mortali peccato, vitam æ-
ternam: Ergo illum diligit amore consequenti.

§. III.

Explicatur quid sit voluntas beneplaciti & signi.

DE voluntate beneplaciti & signi agit Magi-
ster sententiarum in 1. dist. 45. & D. Tho-
mas ibidem quæst. 1. art. 4. & quæst. 23. de verit.
art. 2. & hic art. 11. & 12. habetque fundamen-
tum in Scriptura utraque voluntas. Nam de vo-
luntate beneplaciti dicitur ad Roman. 12. *Pro-
betis, quæ sit voluntas Dei bona, beneplacens, & perfecta.*
Et Psal. 105. *Memento nostri Domine in beneplacito
populi tui.* Similiter in Scriptura signa quibus Deus
suam voluntatem ad extra manifestat vocantur
voluntates Dei: Psal. 15. *Mirificavit omnes voluntates
meas in cælo.* Et Psal. 110. *Magna opera Domini, exqui-
sita in omnibus voluntates ejus.* Oramus etiam quoti-
die, ut fiat voluntas Dei; id est illud quod ejus
voluntate præceptum & ordinatum est.

Voluntas ergo beneplaciti est illa quæ verè
proprie & formaliter reperitur in Deo, seu actus
divinæ voluntatis; quò verè & proprie vult ali-
quid. Voluntas verò signi est aliqua operatio
externa, seu aliquis effectus externus, quò ejus
voluntas significatur, & manifestatur: unde hæc
voluntas non est in Deo formaliter & proprie,
sed metaphorice tantum & analogice: sicut uri-
na dicitur sana, quia significat sanitatem.

Quinque autem sunt (ut docet Sanctus Doctor
hic art. 12.) signa voluntatis: scilicet operatio,
permisso, præceptum, prohibitio, & consilium;
quæ distinguuntur ex diverso modo declarandi
voluntatem. Nam aliquando declaramus illam
per nos, aliquando per alium. Per nos, vel ali-
quid faciendo, & sic operatio externa est signum
voluntatis internæ; vel aliquid permittendo &
sinendo fieri, & sic est permisso. Per alium de-
claramus voluntatem nostram, quando ordina-
mus alium ad aliquid faciendum; ordinamus au-
tem de alio, vel per imperium obligando, vel
per consilium suadendo. Per imperium obligan-
do, vel præcipiendo ut fiat, vel prohibendo ne
fiat. Et sic sunt quinque signa manifestandi vo-
luntatem: scilicet operatio, & permisso, præ-
ceptum, prohibitio, & consilium. Quædam ver-
santur circa mala, ut prohibitio & permisso:
quædam circa bona, ut operatio & præceptum.
Quædam circa perfecta seu optima, ut consilium:
Quædam referuntur ad præsens, ut operatio, &
permisso: quædam verò etiam ad futurum, ut
præceptum, prohibitio, & consilium.

Advertendum est etiam, quòd licet hæc duæ
voluntates inter se differant, non tamen semper
se mutuo excludunt, sed interdum utraque ver-
satur circa idem objectum diversimodè consi-
deratum; ut enim inquit S. Thomas hic art.
12. ad 2. *Sicut Deus potest significari metaphorice velle
id, quòd non vult voluntate proprie acceptæ, ita potest
met-*